

РЕШЕНИЕ

№ 51

гр. Перник, 26.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ

Членове: ИВАЙЛО ХР. РОДОПСКИ
МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

при участието на секретаря ИВА Н. ЦВЕТКОВА
в присъствието на прокурора Анита Бл. Джамалова
като разглежда докладваното от БИСЕР ЦВ. ПЕТРОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231700600198 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

С присъда № 56/ 16.12.2022 г., постановена по НОХД № 02046/2021 год. по описа на районен съд Перник е признат Е. Г. М., със снета самоличност и ЕГН, за ВИНОВЕН в това, че на *** в ***, като непълнолетен към момента на извършване на деянието, но можещ да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си, без надлежно разрешително е държал високорисково наркотично вещество - амфетамин, с процентно съдържание на амфетамин - 22,7 %, с нето тегло общо 4,8462 грама, на стойност 145,39 лв. /Съгласно Постановление № 23 на МС от 29.01.1998 г. за определяне на цени на наркотични вещества, пласирани на улицата за нуждите на съдопроизводство/, за което престъпление на основание чл.354а, ал.3, пр.2-ро, т.1, пр.1-во, вр.чл.63, ал.1, т.3 и т.5, вр.чл.54 и чл.57, ал.2 от Наказателния кодекс, районния съд го ОСЪДИЛ на „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от 5 /пет/ месеца и „Обществено порицание“, което да се изпълни чрез обявяване диспозитива на присъдата на таблото за съобщения в Община-*** по местоживее на подсъдимия, за период от 1 /един/ месец.

На основание чл.69, ал.1, вр. чл.66 ал.1 от НК районния съд ОТЛОЖИЛ изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода за срок от 3 /три/ години, считано от влизане на присъдата в сила.

На основание чл.59 ал.1, т.1, вр. ал.2 от НК от срока на наказанието лишаване от свобода е ПРИСПАДНАТО времето, през което подсъдимият е бил задържан- по реда на ЗМВР за срок от 24 часа на *** срещу ***, като един ден задържане зачита за един ден лишаване от свобода.

На основание чл.354а, ал.6, вр.чл.53, ал.2, б. А от НК е ОТНЕТ в полза на Държавата предмета на престъплението- високорисково наркотично вещество- амфетамин, с нето тегло 4,8462 грама, намиращо се на съхранение в ЦМУ гр.София, предадено с приемателно-предавателен протокол №72781/07.08.2020 г., приложен на л.110 от досъдебното производство.

Районния съд се е произнесъл и по веществените доказателства и направените в производството пред него разноси.

Против така постановената присъда, в срок, е постъпила въззивна жалба от адв.Х., като защитник на подсъдимия. В жалбата са изложени следните аргументи:

Обвинението не е доказано по безспорен и категоричен начин, а присъдата се основава на предположения. Липсват мотиви, от които да става ясно, при наличието на противоречия в доказателствата, кои от тях се кредитират и поради какви съображения, както и ако се кредитират всички- по какъв начин се преодоляват съществуващите в тях противоречия.

От събраните по процесуалния ред на НПК доказателства по делото не се установява безспорно подзащитният ми, на ***, като непълнолетен, да е държал наркотично вещество амфетамин 4,8462 гр.

Извършените действия по обиск и изземване на инкриминираното вещество са по реда на чл.80 от ЗМВР. Протоколът за тези действия не е представян за одобряване от съда по реда на чл.164 от НПК, респ. не е бил одобрен. Предвид това съставеният протокол по реда на чл.80 от ЗМВР е и без практическа доказателствена стойност и кредитирането му като доказателство по делото представлява съществено нарушение на процесуалните правила с пряко отношение към правото на защита.

Доколкото за обискирането на подзащитния ми и изземането на вещи от него не са съставени предвидените в НПК писмени доказателства- протокол за обиск или друг протокол, одобрен от съд, установяването на подобни обстоятелства с гласни доказателствени средства, като разпити на свидетели представлява съществено нарушение на процесуалните правила, с което се цели да се преодолеят по недопустим начин доказателствените непълноти.

С оглед на това установените по надлежния ред факти не са намерили правилна правна оценка и подзащитният ми, в нарушение на чл.303 НПК, е признат за виновен и осъден.

Неправилно съдът не е приложил и разпоредбата на чл.61 от НК, предвид установените данни, свързани с личността на подсъдимия— непълнолетен, неосъждан, без данни за неправомерна поведенческа практика, която да е повторяема или да била е

санкционирана и преди или да са предприемани възпитателни мерки, които да не са дали положителен резултат.

В съдебно заседание така изложените доводи се поддържат, като защитата на подсъдимия навежда и основания за наличие хипотезата на чл.9, ал.2 НК и алтернативно за тази по чл.354а, ал.5 НК.

Предвид изложеното и на основание чл.336 от НПК, се моли да се отмени изцяло обжалвания съдебен акт - присъда от 15.12.2022 г., постановена по нохд № 2046/2021 г. на Районен съд- Перник, с която съдът е признал подзащитния ми за виновен да е извършил престъпление по чл.354а, ал.3, пр.2 НК и да се постанови нова присъда, с която да бъде оправдан или алтернативно деянието да се преквалифицира по чл.354а, ал.5 НК.

Представителят на Окръжна прокуратура гр.Перник е изразил становище, че жалбата е неоснователна и предлага присъдата на първоинстанционния съд да бъде потвърдена, като правилна и законосъобразна.

Пернишкият окръжен съд, след като разгледа обжалваната присъда с оглед доводите на страните и служебно по реда на чл.313 и 314 от НПК установи следното:

От фактическа страна:

Подсъдимият Е. Г. М. е роден на *** в *** и живее в същия град. С *** образование е. Не е осъждан. Работи. Към датата на инкриминираното деяние е бил непълнолетен- на *** години и *** месеца и е бил ученик в *** клас в ***.

На *** в *** била проведена специализирана полицейска операция /СПО/ по направление притежание на наркотични вещества, в която участвали служители на Първо РУ на ОД на МВР гр.Перник- свидетелите В.Д., П.П., И.Т., Р.С., М.Г. и С.Б.. Същите имали оперативна информация, че подсъдимия се занимава с наркотици и държи наркотични вещества. Съгласно създадената организация шестимата били разпределени в три екипа, като били с цивилно облекло и се придвижвали с лични автомобили.

Съгласно утвърдения план за провеждане на операцията и предвид наличната информация свидетелите В.Д. и П.П. се придвижили с лек автомобил марка „Пежо 106“ до квартал „****“, *** откъдето знаели, че М. ще се качи на автобус за кв.***. Там забелязали, че подсъдимия действително се качва в автобус, движещ се по маршрут към центъра на града. Двата последвали с автомобила си автобуса на градския транспорт, с който пътувал М., като периодично подавали информация на колегите си за движението му. В същото време свидетелите И.Т., Р.С., М.Г. и С.Б. се разположили в района около спирката на градския транспорт, находяща се на улица *** пред ***, която била част от маршрута на посочения автобус и на която предполагали, че ще слезе подсъдимият, тъй като била най-близка до квартал „****“, ***, където живее.

Изненадващо за тях автобусът в който пътувал М. спрял малко преди кръговото кръстовище на ул.***, подсъдимият слезъл от превозното средство и се насочил пеша в посока към кв. ***. Виждайки тези му действия, полицейските служители В.Д. и П.П., които следвали автобуса, уведомили колегите си, а П. рязко спрял автомобила. Свид. Д. пръв

излязъл от него и се насочил към М.. Забелязвайки действията им М. видимо ускорил хода си, при което свид. Д. на висок тон му дал устно разпореждане да спре, като извикал, че е служител на МВР. М. не спрял, нито пък забавил движението си, при което Д. затичал, настигнал го и го повалил на тротоара пред магазин за работно облекло, находящ се на улица ***. Разпоредил му да остане легнал по корем с разперени настрани ръце. В същия момент до тях се приближил и свид. П..

Наблюдавайки случващото се към мястото незабавно се насочили пеша и свидетелите Т. и С.. С автомобил марка „Рено Канго“ пристигнали и свидетелите М.Г. и С.Б.. Свидетелят Г. носел в себе си помощни средства- белезници които поставил на ръцете на подсъдимия. За задържането служителите на МВР докладвали в ОДЧ на Първо РУ-Перник и запазили местопроизшествието. На мястото бил изпратен патрулен автомобил, с който М. бил транспортиран до сградата на Първо РУ при ОДМВР гр.Перник на ул. Самоков, № 1.

По отношение на Е. М., на основание чл.72, ал.1, т.1 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ била издадена Заповед за задържане на лице, рег. № *** от *** след което му бил извършен личен обиск по реда на чл.80 от ЗМВР. При това, в заден ляв джоб на панталона, с който бил облечен подсъдимия, било намерено синьо полиетиленово пликче с размери около 3 см./3 см., съдържащо бяло прахообразно вещество.

С протокол за доброволно предаване от същата дата- *** свидетелят Ю. П. предал на разследващ полицай в сектор „Разследване“ при Първо РУ - Перник намереното при личния обиск на М. пликче. Веднага след това същото било предоставено запечатано в бял непрозрачен хартиен плик с подпис на разследващия полицай на мл. експерт в НТЛ - ЕКД при Първо РУ за извършване на полеви тест. При теста обектът с бруто тегло 5,12 грама, проявил наркотични свойства, като вещество от вида на Ephedrin. Изготвена била експертна справка № ***/***, подписана от експерта.

Образувано било бързо производство по реда на чл.356, ал.3 от НПК.

От извършената от експерт при НТЛ ЕКД при ОДМВР - Перник физикохимична експертиза, обективирана в Протокол № 24/16.01.2020 г. се установява, че иззетото при обиск на Е. М. на *** синьо полиетиленово пликче с бяло прахообразно вещество е с тегло 4,8262 грама и след проведените анализи с методите на капкови реакции и полеви тест е установено, че проявява наркотични свойства от вида на синтетичните наркотици /амфетамин, метаамфетамин и ефидрин/.

Амфетаминът има наркотично действие и е поставен под контролконтрол, съгласно Единната конвенция по упойващите вещества на ООН от 1961 г., ратифицирана от Република България, както и под вътрешен контрол съгласно Закона за контрол за наркотичните вещества и прекурсорите. Амфетаминът попада в Списък I - „Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве, поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина“ от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични, във връзка с чл.3, ал.2 от Закона за контрол на наркотичните вещества и прекурсорите.

По делото е установено, че подсъдимият не е притежавал разрешително за държането на горепосоченото високорисково наркотично вещество.

Общата стойност на иззетото високорисково наркотично вещество- амфетамин, определена въз основа Постановление на МС № 23 от 29.01.1998 г. за определяне на цени на наркотичните вещества за нуждите на съдопроизводството е 145,39 лева.

С протокол за доброволно предаване от 23.12.2020 г. Е. М. предал на разследващия орган USB устройство /флаш памет/, като обяснил, че съдържа видеозапис от монитор на компютър, направен с мобилен телефон, отразяващ задържането му през м. *** пред магазин за предпазни работни средства в град ***, пред магазин ***.

Предаденият електронен носител бил експертно изследван. Според извършената видеотехническа експертиза /Протокол № 24/15.01.2021 г., л. 94 и сл. от досъдебното производство/ устройството съдържа видеофайл, направен с външно видеозаснемащо устройство, чрез заснемане на монитора на компютърна видео-охранителна система, възпроизвеждаща запис от задържане на лице в периметъра срещу магазина за работно облекло, с продължителност 2 минути и 10 секунди. Върху записаната информация не са установени следи от манипулация/намеса. Установено е ниско качеството на записа поради голямата отдалеченост на камерата от мястото на събитията, отчетено е и постоянно потрепване в различни посоки, поради това, че заснемането е от устройство, което не е било статично поставено. В извлечените от видеофайла снимкови кадри е проследено хронологично движението и действията на седем лица, но по горепосочените причини експертът е дал заключение, че е невъзможно да се установяват и онагледят подробно всички действия на заснетите лица. При съпоставяне на кадрите от камерата с предоставения сравнителен материал- цветно копие на снимка на подсъдимия от системата „АИС - БДС“, експертизата приема, че извлечените изображения на лица не са годни за провеждане на лицево- идентификационно изследване.

Извършената съдебно-психиатрична експертиза на подсъдимия Е. М. установява, че към момента на извършване на деянието- ***, като непълнолетен и към момента на изследването, е можел да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си, можел е да участва в процесуално-следствени действия, способен е бил правилно да възприема фактите и обстоятелствата от значение за делото и да дава адекватни обяснения за тях. Експертизата не е установила признаци и отхвърля възможността деянието да е извършено от подсъдимия поради лекомислие и/или увлечение.

Така установената от въззивния състав фактическа обстановка съответства на възприетата и от първоинстанционния съд. Основава се на собствен анализ на събраните по делото доказателства.

По делото са събрани всички доказателства, необходими за всестраниното му изясняване. В тази насока следва да се подчертае, че първостепенния съд в пределите на своята компетентност, по реда и със средствата, предвидени в НПК, е взел всички мерки за разкриване на обективната истина. Постановил е решението си по вътрешно убеждение,

основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото. Изпълнил е задължението си по чл.305, ал.3 НПК, като в мотивите е посочил установените обстоятелства, доказателствата, които ги подкрепят и правните си изводи. Изложил е и съображенията си по отношение на доказателствения материал, неговата относимост към решаването на делото по същество и противоречията. Отговорено е на всички релевантни доводи.

Възражението, което е въведено с въззивната жалба за липса на мотиви и неизясняване на противоречията установени със събраните гласни доказателства настоящия състав намира за несериозни. Последния упрек, който може да се отправи към обжалвания акт е за липса на мотиви. Районния съд, на първо място, е отделил спорното от безспорното. След това обстойно е посочил на кои точно доказателства основава установените факти и е обяснил защо. Всяко едно доказателство е обсъдено и е съпоставено с целия доказателствен материал и/или с друго релевантно такова. На защитната версия на подсъдимия поддържана от свидетелите Д., З. и В. районния съд е отделил значително място и усилия. Данните съобщени от тези трима свидетели са били изследвани както във времево отношение, така и откъм тяхното качество. При това правилно и в точно приложение на процесуалния закон е констатирано, че съобщеното от тези свидетели не издържа проверката нито в качествено отношение, нито във времево устойчиво такова. Показанията им съдържат вътрешни противоречия, нелогичност до откровено твърдени неистини. Като е отчетено приятелското отношение между тримата и подсъдимия правилно е прието и, че данните съобщени от тези свидетели противоречат на целия останал доказателствен материал.

Останалите възражения по жалбата и пледоарията по същество са били поддържани и пред районния съд, който им е дал обстоен отговор.

Настоящата инстанция не намира основания да не сподели доводите на решаващия първоинстанционен съд досежно пълната кредитируемост на показанията на разпитаните полицейските служители, снети в хода на съдебното следствие и тези, депозирани в хода на досъдебното производство, пред водещия разследването и приобщени към доказателствената съвкупност по надлежния процесуален ред, като прецени, че същите са напълно единни, еднопосочни, кореспондират със събраните по делото писмени доказателствени източници, в частност– с отразеното в протокола за личен обиск от *** и заключенията на вещите лица, поради което и следва да се приеме, че са депозирани обективно, безпристрастно и добросъвестно.

По делото не се установяват каквито и да било данни, от които да може да се направи извод за предубеденост или заинтересованост на тези свидетели от изхода на делото. Вярно е, че същите са установили признаците на осъществен състав на престъпление и в следствие на тяхната активност са извършени следващи действия по разследването довели до приобщаване на веществените доказателства по делото, но това им поведение, явяващо се стриктно законосъобразно, по никакъв начин не обуславя извод за заинтересоваността им от изхода на делото. Такава не следва да се предполага, най-малкото поради служебното качество на свидетелите– полицейски служители и съпричастността им

към поведение по служба, насочено към разкриване на престъпления и установяване на извършителите им, а да се докаже във всеки конкретен случай.

Вярно е, че при депозиране на показанията им пред решаващия първоинстанционен съд, тези свидетели не са били в състояние да възпроизведат в цялост и в най-малки детайли възприетите от тях факти и обстоятелства по отношение на извършената полицейска проверка на подсъдимия. Това обстоятелство, обаче, добре се обяснява, от една страна, с изминалия продължителен период от време между датата на възприемане на фактите и обстоятелствата, за които свидетелите дават показания и датата на разпита им пред съда - повече от две години по-късно, което е естествено да рефлектира върху възможността им да възпроизведат в цялост и пълнота възприетите от тях факти и обстоятелства, а от друга – с обстоятелството, че при упражняване на служебните им функции като полицейски служители, тези свидетели възприемат ежедневно еднотипни прояви като инкриминираната, поради което и е естествено да изпитват трудности при пресъздаване на конкретна проява, свързана с обичайните им служебни задължения и по никакъв начин не рефлектират върху крайния извод на инстанцииите по същество, че свидетелите депозират показанията си обективно, безпристрастно и добросъвестно, поради което и няма пречка да бъдат поставени в основата на изводите на съдилищата по фактите. Невъзможността на част от тези свидетели да възпроизведат в детайли възприетите от тях факти и обстоятелства, интересувачи производството, е преодоляна от първия съд чрез приобщаване на показанията им, снети на досъдебното производство, към доказателствената съвкупност по надлежния процесуален ред, между които не се наблюдават каквито и да било противоречия или несъответствия, поради което и няма пречка същите да бъдат поставени в основата на изводите на съдилищата по фактите.

По делото не са събрани каквито и да било доказателства за преднамереност при извършване на полицейската проверка спрямо подсъдимия от страна на полицейските служители. Напротив, данните по делото сочат, че проверката е била планирана и организирана предварително по получени оперативни данни.

Неоснователни са и доводите на защитата в насока, че полицейските служители са извършили обиск на М., в нарушение на установения за това ред. Няма съмнение, че към момента на проведения обиск наказателно производство не е било образувано, поради и което правилата уредени там- чл.164 и чл.94 НПК са неотнорми и не важат. По отношение на подсъдимия е била издадена заповед за 24 часа полицейско задържане, поради което действията на полицейските служители попадат изцяло в правомощията им по предотвратяване, пресичане и разкриване на престъпления, съобразно компетентността им по [чл.67 от ЗМВР](#), включително и чрез извършване на проверка за установяване на самоличност на лице, по реда на [чл.70, ал.1 и 2 от ЗМВР](#). За настоящата инстанция следователно, не възникват съмнения, че проведения обиск- задължителен преди настаняване на лице в арестни помещения, извършен от полицейските служители, е бил в рамките на полицейската проверка и не е довел до неправомерно изземване на правомощия от разследващия орган. С оглед възрастта на подсъдимия не са нарушени и правилата по

ДИРЕКТИВА 2013/48/ЕС НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА от 22 октомври 2013 година относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство и в производството по европейска заповед за арест и относно правото на уведомяване на трето лице при задържане и на осъществяване на връзка с трети лица и консулски органи през периода на задържане. Съгласно чл.9 от Директивата и видно от приложената, като писмено доказателство декларация на задържания М. е предоставена ясна и достатъчна писмена информация на прост и разбираем език относно съдържанието на правото на адвокатска защита и присъствие на адвокат, но той изрично се е отказал от това да упълномощи такъв или да му бъде назначен служебен защитник. В този смисъл полицейския орган е изпълнил предвиденото в чл.3 т.4 на Директивата задължение и проведения след това обиск е в пълно съответствие с правилата на ЗМВР, където задължителна защита, независимо от отказа на заподозрения, като тази по чл.94 НПК не е предвидена.

Въз основа на показанията на свидетелите полицейски служители се установява по нужния несъмнен и категоричен начин и резултатът от проверката на подсъдимия, а именно това, че в заден джоба на дънките му е открито полиетиленово пликче, съдържащо бяло вещество на бучки, при което у полицейските служители се породило съмнение, че е възможно да съдържа наркотично вещество. Въз основа на показанията на тези свидетели се установява безспорно и това, че след като възприели процесното вещество то без да бъде вадено от пликчето е пакетирано и предадено с протокол за доброволно предаване на разследващ орган. Този протокол е писмено доказателство, което правилно е било ценено, като годно такова наред с останалия доказателствен материал.

Не намират опора в доказателствената съвкупност обясненията на подсъдимия, в които същият изразява съмнение, че наркотичните вещества му били "подхвърлени" чрез пъхането им в джоба от полицейските служители. Такива възражения той не е правил нито при непосредственото му задържане, нито при обиска. Тази версия се появява много по-късно, след привличането на М. като обвиняем и упълномощаване от него на защитник. По делото, обаче, липсват каквито и да било обективни находки, вън от съмненията на подсъдимото лице, в насока полицейските служители да са притежавали или оставили у него вещества от вида на инкриминираните; не се установяват предходни взаимоотношения или дори познанство между някой от полицейските служители и подсъдимия, които да се явят мотив за предприемане на подобно действие, нито каквито и да било причини да се мисли в насока извършване на престъпление от страна на полицейските служители. По тези причини настоящата съдебна инстанция, също както и решаващият първоинстанционен съд, намира твърденията на подсъдимия и посочените от него свидетели в тази връзка за напълно изолирани и неподкрепени от доказателствената съвкупност, а с това и предназначени единствено да формират защитната му версия по обвинението.

В обобщение, настоящата инстанция изцяло се солидаризира с изводите на решаващия първоинстанционен съд по отношение на пълната кредитируемост на показанията на полицейските служители, снети в двете фази на производството, като не намира основание да постави под съмнение достоверността, обективността и

добросъвестността на показанията на тези свидетели, депозиран по делото.

Събраните на двете фази на процеса писмени и гласни доказателствени средства /изключая свидетелите Д., З. и В./ и заключенията на приетите експертизи очертават една константна логична верига от факти и обстоятелства, от които безспорно и по несъмнен начин се установява както самото деяние, неговия механизъм, предмет и начин на извършване, така и съпричастността на подсъдимия към същото. Възраженията на защитата на М. в противния смисъл, настоящата инстанция намира за неоснователни.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на наличната доказателствена съвкупност, се налага несъмнения и еднозначен извод, че с деянието си, осъществено на инкриминираните дата и място, подсъдимия Е. М. е осъществил всички признаци от обективна страна на престъпния състав по [чл.354а, ал.3, пр.2, т.1 от НК](#).

Така, по делото безспорно се установява, от обективна страна, че на инкриминираните дата и място – на ***, в град ***, той държал високорисково наркотично вещество – амфетамин с него тегло 4, 8462 гр.

Изпълнителното деяние– държане, по отношение на инкриминираните количества високорисково наркотично вещество – амфетамин, е осъществено от подсъдимия чрез съхранението на полиетиленово пликче с прахообразно бяло вещество, в заден джоб на дънките на подсъдимия, с което същият е обективирал намерението си да упражнява фактическа власт върху същото.

Предметът на престъпно посегателство от страна на подсъдимия– посоченото по-горе количество високорисково наркотично вещество, е безспорно установен от заключенията на назначените и изготвени физикохимични експертизи. Оценката на инкриминираното количество наркотично вещество е направена в съответствие с Приложение № 2 "Цени на наркотичните вещества, пласирани на улицата, за нуждите на съдопроизводството" към [чл.1 от ПМС № 23 от 29.01.1998 г.](#) за определяне на цени на наркотичните вещества за нуждите на съдопроизводството (обн., ДВ, бр.15 от 06.02.1998 г.).

Амфетаминът е поставен под международен и вътрешен контрол, като наркотично средство, съгласно Списък II на Конвенцията за психотропните вещества на ООН от 1971 г., ратифицирана от Р България и е включен в [Приложение № 1 към чл. 3, т. 1 от Наредба за реда за класифициране на растенията и веществата като наркотични](#)– Списък I "Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина", приета на основание [чл.3, ал.2, т.1 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите](#).

Липсата на надлежно разрешение за държането от подсъдимия на процесното количество високорисково наркотично вещество, също се явява безспорно доказано, с оглед изначалната невъзможност, съгласно действащото в Р България законодателство, да бъде получено разрешение за държане на инкриминираните високорискови наркотични вещества, тъй като същите са включени в [Приложение № 1 към чл.3, т.1 от Наредба за реда за](#)

класифициране на растенията и веществата като наркотични– Списък I "Растения и вещества с висока степен на риск за общественото здраве поради вредния ефект от злоупотребата с тях, забранени за приложение в хуманната и ветеринарната медицина", приета на основание чл.3, ал.2, т.1 от Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите.

С това следва да се приеме, че подсъдимия М. е осъществил всички признаци от обективна страна на престъпното държане на високорискови наркотични вещества.

Подсъдимият е действал виновно, при форма на вината пряк умисъл по смисъла на чл.11, ал.2, пр.1 НК, като умисълът му е обхващал представите относно всички обективно съставомерни признаци от престъпния състав с горепосочената правна квалификация.

Престъплението по този законов текст се осъществява само с форма на вина пряк умисъл, по смисъла на чл.11, ал.2 от НК. В конкретния по делото случай, М. е действал именно с форма на вината пряк умисъл, като е съзнавал общественно-опасния характер на деянието си, предвиждал е общественно-опасните му последици и пряко е целял настъпването им. Подсъдимият е съзнавал естеството на извършването от него и законовата забрана за същото, за което не е било необходимо да познава в детайли наказателния закон, с оглед ноторния забранителен режим на държане на наркотични вещества, но въпреки това, имайки ясно изградена представа за общественно-опасния му характер и предвиждайки общественно-опасните последици, пряко е целял настъпването им– държане на процесното количество високорисково наркотично вещество. Интелектуалният момент при подсъдимия е включвал определени представи относно обстоятелството, че държи без надлежно разрешително високорискови наркотични вещества, а волевият – целта да упражнява трайна и сравнително необезпокоява фактическа власт върху същите.

Същевременно, при цялостната служебна проверка на атакувания съдебен акт, настоящият състав намери, че са налице предпоставки за преквалификация на инкриминираното на подсъдимия деяние по привилегировия състав на престъпното държане на наркотични вещества по чл.354а, ал.5, вр. ал.3 НК. Съображенията в тази насока са следните.

Съгласно разпоредбата на чл.93, т.9 НК, маловажен случай е този, при който извършеното престъпление, с оглед липсата или незначителността на вредните последици, или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Действително, престъплението по този законов текст е уредено като формално или още на просто извършване, поради което и степента на обществена опасност на деянието е достатъчно висока, за да бъде криминализирано поради самия факт на осъществяването му. Това обаче, не изключва възможността извършването на формално престъпление да бъде явно малозначително, по смисъла на чл.93 т.9 НК и в тази насока е константната съдебна практика, с която настоящата инстанция изцяло се солидаризира (вж. Решение № 448/23.11.1988 г. по н. д. № 497/1988 г., I н. о.; Решение № 870/17.10.2005 г. по

н. д. № 242/2005 г., II н. о.; Решение № 676/18.07.2005 г. по н. д. № 86/2005 г., I н. о. и други).

Деянието може да се характеризира като малозначително и при посегателства, поначало засягащи важни обществени отношения, както и такива, чието извършване е достатъчно за инкриминирането им, без да е необходимо да настъпи допълнителен общественоопасен резултат, когато установената фактическа обстановка сочи на ниска степен на увреждане на обществените отношения, защитени чрез съответните престъпни състави, както е и в процесния по делото случай.

Предвид изложеното и доколкото държането на наркотични вещества е престъпление от категорията на просто извършване, то преценката за степента на обществена опасност на деянието следва да се извърши само въз основа на особеностите на предмета на посегателство и неговия извършител, а не с оглед вредоносния резултат от деянието.

В тази насока Въззивният съд съобрази, на първо място, че подсъдимия не разкрива висока степен на обществена опасност – същият е неосъждан, към момента на деянието ученик, а след това трудово зает. На второ място, деянието, осъществено от него, също не разкрива висока степен на обществена опасност. За да формира изводите си в този смисъл, Въззивният съд съобрази, че държаното от обвиняемия количество високорисково наркотично вещество е сравнително малко – общо с нето тегло 4.84 грама, на невисока стойност – 145. 40 лева. Инкриминираното количество наркотично вещество е било в една доза, с невисоко процентно съдържание на активния компонент амфетамин- 22, 7 %. Доколкото не се установява количеството високорисково наркотично вещество да е било предназначено да бъде споделено с друго лице съдът намира, че същото е било за лична употреба.

Ето защо Съдът намери, че инкриминираното деяние, осъществено от М. на инкриминираните дата и място, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление против установения разрешителен режим за придобиване, съхранение и употреба на наркотични вещества, чиято наказателно-правна закрила е осигурена от разпоредбата на [чл.354а, ал.3 НК](#).

По така изложените съдът намери, че възраженията на защитата за приложение разпоредбата на чл.9, ал.2 НК са неоснователни. Налице е по ниска степен на обществена опасност на деянието на подсъдимия, а не липса на такава.

Предвид изложеното, настоящата инстанция прецени, че са налице предпоставките по [чл.337, ал.1, т.2](#), вр. [чл.334, т.3 НПК](#) за изменение на първоинстанционната присъда, като деянието, осъществено от подсъдимия, бъде преквалифицирано по [чл.354а, ал.5](#), вр. [ал.3, пр.2, т.1 НК](#).

Предвид изложеното относно правилната правна квалификация на деянието, осъществено от подсъдимото лице, настоящата инстанция намира, че по отношение на същия след редукцията по чл.63, ал.1 т.5 НК следва да се наложи наказание „обществено

порицание“, което да се изпълни чрез обявяване диспозитива на присъдата на таблото за съобщения в Община-*** по местоживее на подсъдимия, за период от 1 /един/ месец.

С оглед на така постановения резултат присъдата на районния съд следва да се отмени в частта ѝ с която на подсъдимия са наложени наказания по квалификацията по чл.354, ал.3 НК, в частта с която изпълнение на наказанието лишаване от свобода е отложено по реда на чл.69, ал.1 НК и на основание чл.59, ал.1 е приспаднало времето през което подсъдимият е бил задържан по реда на ЗМВР.

В останалата част присъдата следва да се потвърди.

Като взе предвид изложеното, Пернишкият окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 56/ 16.12.2022 г., постановена по НОХД № 02046/2021 год. по описа на районен съд Перник, КАТО:

Отменява в частта с която на основание чл.354а, ал.3, пр.2-ро, т.1, пр.1-во, вр.чл.63, ал.1, т.3 и т.5, вр. чл.54 и чл.57, ал.2 от Наказателния кодекс, районния съд е ОСЪДИЛ подсъдимия на „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ за срок от 5 /пет/ месеца и „Обществено порицание“, което да се изпълни чрез обявяване диспозитива на присъдата на таблото за съобщения в Община-*** по местоживее на подсъдимия, за период от 1 /един/ месец; в частта която на основание чл.69, ал.1, вр. чл.66 ал.1 от НК районния съд е ОТЛОЖИЛ изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода за срок от 3 /три/ години, считано от влизане на присъдата в сила и в частта с която на основание чл.59 ал.1, т.1, вр. ал.2 от НК от срока на наказанието лишаване от свобода е ПРИСПАДНАТО времето, през което подсъдимият е бил задържан- по реда на ЗМВР за срок от 24 часа на *** срещу ***, като един ден задържане зачита за един ден лишаване от свобода.

ПРЕКВАЛИФИЦИРА деянието, като престъпление по чл.354а, ал.5 вр. чл.354а, ал.3, пр.2-ро, т.1, пр.1-во и във връзка с чл.54, вр.чл.63, ал.1, т.5 НК налага на подсъдимия Е. Г. М. наказание „Обществено порицание“, което да се изпълни чрез обявяване диспозитива на присъдата на таблото за съобщения в Община-*** по местоживее на подсъдимия, за период от 1 /един/ месец.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на жалба и протест.

На основание чл.340, ал.2 НПК решението да се съобщи на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____